

BEATVS RHE-

NANVS BILIBALDO PIRCHEIMERO,
MAXIMILIANI CAESARIS A CON-
SILIO, ET SENATORI NV-
RENBURGENSEI S. D.

BELLE profus conuenire mihi uisum fuit, clarissime Bilibalde, si THOMAE MORILLIIUS Britaniæ decoris Epigrammata, quæ nuper ERASMVS noster Roterodamus ad me misit, tibi nominatim inscriberem. Siquidem multis adeo rebus similes inter uos estis. Uterque iuris peritus, uterque cum Romane, tum Græce doctus, Uterque non in publicis modo suæ ciuitatis functionibus uersans, sed & ob singularem negotiorum explicandorum dexteritatē, & in dandis cōsilijs prudentiam, suo quisque principi charissimus, ille potentissimo Britannorum regi Henrico, tu sacratissimo Cæsari MAXIMILIANO. nam quid de fortunis attinet cōmemorare, quas utriusque possidetis amplissimas, ut uel hoc quicquid est ornamentī, quod ex diuitijs accedere putatur, neutri desit, quin potius ædendis uirtutum maxime liberalitatis exemplis abunde supersit materia. Sed & utriusque pater obtingit non minus literis, quàm senatoria familia clarus. Itaque cū amicitia similitudo sit autor & æqualitas, hanc
Mori

MORI foeturam tibi nuncupare congruentissimū duxi, ut quem multis alioqui nominibus amore prosequeris, de his etiam Epigrammatis impensius completaris, ames, magnificias. Huc adde quod nemini rectius mitti poterant hi lepidissimi lusus, quā ei, qui in hanc, quod aiunt, harenam aliquando sit descendere solitus. Nam is demum nouerit, quā sit egregia res doctum epigramma, quisquis ipse fuerit, suum nō nunquā ingenium in hoc exercitationis genere periclitatus. Sed enim, id quod te non latet, argutiam habet at epigramma cum breuitate cōiunctam, sit festiuum, & acclamatuunculis, quæ ἐπιφωνήματα Græci uocāt, subinde claudat. Quas sanè dotes omneis cumulatissime licet in his Moricis Epigrāmatibus reperire, præsertim in his quæ ipse genuit. nā in cæteris, quæ è Græcis uersa sunt, inuentionis laus priscis tribuitur. Quanquā hic quoq; non minus magni fieri meretur cōmode reddēs ex aliena lingua, quā scribens, labor certe uertentis sæpe maior. Siquidem qui scribit, liber est, & inuentioni libere uacat. at qui trāffert, ad aliud subinde respicere cogitur, nimirum ad id quod uertendū desumpsit, quod quoties sit, multo plus sudat ingenium, quā cum suū aliquid progignit. Vtrobicq; sanè mirus est THOMAS MORVS. nam elegantissime cōponit, & felicissime uertit. Quā fluūt suauiter huius carmina? Quā est hic nihil coactum? Quā sunt omnia facilia? Nihil hic du

x 2 rum, nihil

rum, nihil scabrum, nihil tenebricosum. Candidus est, argutus, latinus. Porro gratissima quadam festiuitate sic omnia temperat, ut nihil unquam uiderim lepidius. Crediderim ego Musas quicquid usquam est iocorū, leporis, salium, in hunc cōtulisse. Quam lusit eleganter ad Sabinum alienos pro suis tollentem liberos? Quam false Lalum ridet, qui uideri Gallus tam ambitiose cupiebat? Sunt autem huius sales nequaquam mordaces, sed candidi, melliti, blandi, & quiduis potius quam amarulenti. Iocatur enim, sed ubiq; citra dentem, ridet, sed citra cōtumeliam. Proinde quemadmodum Syrus Therentianus Demeam belle prædicans, Tu quantus quantus, inquit, nil nisi sapientia es, ita de MORO dicere licebit, Quantus quantus est, nil nisi iocus est. Iam inter epigrammatographos Pontanum & Marullum in primis hodie miratur Italia. at dispeream, si non tantundē in hoc est naturæ, utilitatis uero plus. nisi si quis inde magnopere se credit iuuari, dum suam Nearam celebrat Marullus, & in multis ^{α. ι. ν. η. ε. τ. α.} Heraclitū quendam agens, aut dum Io. Pontanus ueterum nobis Epigrammatistarum nequitias refert, quibus nihil sit frigidius, & boni uiri lectione magis indignum, ne dicam Christiani. Scilicet usq; adeo uetustatem istis æmulari, cordi fuit, quā ne cōtaminarent, sic à sacris abstinerūt, ut à Græcis olim Pōponius Lætus ne Romanæ linguæ castimoniam uiolaret, homo superstitiose Romanus.

Caterū

Cæterū quemadmodū hi lusus MORI ingeniuū ostendunt, & insignem eruditionem, sic iudicium nimirum acre, quod de rebus habet, ex VTOPIA cumulatissime eluxerit. De qua paucis obiter meminero, quod hęc accuratissimus in literis BVDEVS, incōparabilis ille melioris eruditionis antistes, & ingens, atq; adeo unicum Galliarum decus, ita ut decebat, luculenta præfatione laudauit. Habet ea hoc genus decreta, qualia nec apud Platonem, nec apud Aristotelem, aut etiam Iustiniani uestri Pandectas sit reperire. Et docet minus forsitan philosophice, quàm illi, sed magis Christiane. Quanc̄q; (audi per Musas bellam historiam) cum hic nuper in quodam grauium aliquot uirorum confesso, Vtopiæ mentio orta fuisset, & illam ego laudibus ueherem, negabat quidam pinguis plus habendū MORO gratiæ, quàm actuario cuipiam scribæ, qui in curia aliorū sententiās dūtaxat enotet, doriphorematis ritu (quod aiūt) interim assidendo, nihil ipse censens, quod diceret ea omnia ex Hythlodæi ore excepta, & à MORO tantū in literas missa. Proinde MORVM nullo laudandum aliqui nomine, nisi quod hęc commode retulisset. Et nō deerant, qui hominis iudicio uelut rectissime sentientis album adijcerent calculum. ἄρα οὐ σὺ τουτονὶ τῷ μώρου χαριεντισμῶν δέχῃ, τοιούτους ἄνδρας οὐ τοὺς τυχόντας ἀλλὰ τοὺς δοκίμους παρὰ τοῖς πολλοῖς, κατὰ αὐτὰ θεολόγους, πλατῆσαντος; Postremo si hoc quoq; scire cupis, Guil. Lilius,

x 3 Mori

170 BEATI RHENANI AD BILIBALDVM EPIST.
MORI sodalis, cum quo uertendis Græcis epigramma
tibus iam olim collusit, quæ Progymnasmatum titulo
sunt inscripta, Britannus est, uir omnifariam doctus,
non modo Græcos autores, sed & eius nationis mores
uernaculos domestice notos habens, ut qui in insula
Rhodo fuerit aliquot annos cōmoratus. is nunc ludū
literarium, quem Londini Coletus instituit, magna cū
laude exercet. Quod superest, cum tibi per occupatio-
nes licebit, quibus in obeundis legationibus admi-
nistrandaq; Republica, laboriosissime distra-
heris, hoc libelli in manum cape, lege, &

MORO, cuius os, ut puto, nondum
uidisti, sed ex scriptis iam pri-
dem cognitū habes, faue.

Bene Vale clarissime

uir. Basileæ, VII

Cal. Mar-

tias.

ANNO M. D. XVIII.